

нитѣ пъкъ се оставяли на тракитѣ, ромѣнитѣ и албанцитѣ, които повечето пѣти следъ време се пославянили.

Славянското селище първоначално не носѣло мѣстно име, но се наричало по името на рода, който го населявалъ. Поради това и до днѣшнѣ повечето мѣста въ славянскитѣ земи носятъ събирателни или фамилни имена (множеств.); тѣхното окончание на чешки и полски е *ici*; сега по-често е *ice*; на сръбски и хърватски — *иѣи*, въ сръднитѣ вѣкове — *иѣи*; на словенски и руски — *иѣи*, старобългарски — *иѣи*, новобългар. — *овѣи*, *евѣи*³.

У сърбитѣ и хърватитѣ преобладаватъ такъвъ родъ названия: Лазаричи, Драговичи, Богдановичи, Момушичи и т. н. Въ България: Драгомирци, Филиповци, Николичевци, Владимировци, Страшимировци, Бериславци, Гължбовци, Стояновци и т. н.⁴.

Забележително е, че въ Тракия, поне споредъ нашитѣ списъци, такива фамилни имена се срѣщатъ много рѣдко. Въ българскитѣ страни сега сж напълно изчезнали имената на иѣи (ишти): Воевиѣи 1348; затова тѣ сж твърде чѣсти въ романизуванитѣ страни: Владимирецъ, Богданецъ, Татомирецъ, Драгомирецъ (въ Влашко). При това често смѣсвали *иѣи* съ окончанието *иѣе* (множеств. *иѣа*), тогава, когато последнитѣ означаватъ мѣсто на нѣкое действие: търговиѣе (мѣсто за пазаръ), стражиѣе (мѣсто за стража) и т. н.

Други фамилни имена означаватъ характера на обитаваната мѣстность и иматъ окончание отъ множественото число *анѣ* (единств. *аниѣ*): Езерѣне, Тръстеничане, Могилѣне и т. н.⁵.

Многобройни сж меко звучащитѣ въ края, първоначално прилагателни имена, за обяснението на които трѣбва да подразбираме *градъ* или *дворъ*. Въ тѣхъ именно се крие името на основателя или на първия владѣтель. У сърбитѣ: Будимль, Оногощъ (собствено име Оногостъ). У българитѣ: Преславъ, Радомиръ, Добричъ, Ловечъ, Войнежъ (собств. име Войнегъ). Срав. руското Ярославль, чешкото Болеславъ.

Не тѣй стари, както приведенитѣ, сж мѣстнитѣ имена (изпърво прилагателни-притежателни) на *овъ*, *ова*, *ово*. У българитѣ тѣ се срѣщатъ изобилно: Райково (село на Райко), Борисово, Калояново, Новаково, Попово, Бегово, Марково, Карлово и т. н.

Други важни окончания сж *никъ*: Мелникъ, Перникъ, Рудникъ; българско *ецъ*, старославянско *ѣцъ*, сръбски *ацъ*: Буковецъ, Орѣшецъ, Лѣсковецъ. По-рѣдко на полуострова се срѣща окончание *ско* — Гацко (отъ Гадско).

Отъ собственитѣ имена на *а*, *я* сж произведени сжщо тѣй, първоначално прилагателни, мѣстни имена на *иѣ*: Колашинъ (собств. име Колаша), Неготинъ (отъ Негота), Гневотинъ. По-често се срѣщатъ имена отъ сръденъ родъ на *иѣо*: Илиино (отъ Илия), Петрино (Петъръ).

Положението на мѣстността се изразява съ окончание *иѣ*: Подградие (suburbium, чешко podhradie), Подстение, Бучие (отъ букъ) и т. н.

Твърде интересни сж безбройно много мѣстни имена, които сочатъ на преобладаваще въ околноститѣ растение; това сж имената на *иѣа*, окончание свойствено главно на имената на рѣкитѣ. Тия названия сж произведени не само отъ горски дървета, като Буковица, Липовица, Габрово, Джбово или Борово, но и отъ овощни: Ябланица, Крушевица, Слиново, Орѣхово, Смоквица, Гдунѣе, Вишница, Чрешнѣвѣцъ, Виница, Лозница и дори отъ шушулко-плодни⁶.

Сжщо тѣй срѣщатъ се имена на животни: Медвѣдѣцъ, Мечка, Беброво, Вълчи трънъ, Вълча ливада, Турово, Турани, Ястребница, Щърково, Раковица, Гуцерица.